יום ב', כ"ד בחשון תשס"ה (08 בנובמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

מעשׂה שהיה, כך היה...

האיש אברהם, תעלולים רבים היו לו בחייו. גורש מארץ מוצאו אחרי שהתעמת עם השלטון, הוא עשׂה את דרכו לארץ המובטחת. ליתר דיוק, הוא יצא עוד לפני-כן עם משפחתו בכוונה לעלות ארצה, אך – לא עלינו – אביו נפטר בדרך, והוא היה צריך להישאר כ"גר בארץ נכריה" עד שיוכל להגשים את כוונתו לעלות לארץ. לבסוף, בגיל לא צעיר (כבן 75), הוא הגשים את מבוקשו על-פי צו עליון, יחד עם שׂרה אשתו ועוד קרוב משפחה, לוט אחיינו, והגיע לארץ אבותינו.

"**אז בנה בית גדול ורחב ידיים**, וישׂם בו ארבע דלתות לארבע רוחות השמיים, כי אמר: אל ילאה כל עובר וכל שב וכל אורח למצוא את הדלת בבואו אלי!" עם כל הטוב שמצאו כאן, הם לא זכו לדבר החשוב להם כל-כך, לילדים. ולא עוד, אלא ריב משפחתי הביא לידי משבר. האחיין, קרוב המשפחה היחיד שהיה להם כאן, נפרד מהם והלך לגור במקום אחר בארץ. מאוחר יותר, בגיל המופלג, 86, אברהם לקח פילגש, בברכת שׂרה אשתו, ונולד לו בן. ימי האושר לא ארכו, ואשתו דרשה ממנו לגרש גם את הפילגש וגם את הבן. אבל לא לפני מלחמת עולם בין שליטים רודניים באזור, שגם לקחו את אחיינו בשבי. כדי לשחררו, אברהם לא נכנס למשׂא ומתן איתם: הוא הזעיק לכוחות עזר ויצא לרדוף אחריהם. וזה לא הכל.

בינתיים נולד להם "בן זקונים", כאשר אברהם הגיע לגיל המופלג עוד יותר של 100 שנה! אירוע זה הכניס הרבה, הרבה אושר למשפחה, ו"העולים החדשים" הרגישו שהם מתחילים לקשור את עצמם עם ארצם. אמנם באותם הימים, לא היה צה"ל, אך כאמור מלחמות – וגם הפיכות אזורים שלמים בארץ – לא היו דברים בלתי-ידועים, וההורים המאושרים היו מוכנים לימים לא לגמרי קלים בהמשך. והנסיונות לא אחרו לבוא. 'ארץ-ישראל נקנית בייסורין'. כאמור, הפילגש ובנה הוצאו מהבית, והקשה מהכל, קיבל אברהם ציווי להקריב את בנו על מזבח, דבר שסתר לחלוטין את כל מה שהוא האמין בו, ואעפ"י-כן, "השכים בבוקר וחבש את חמורו ... וילכ[ו]".

ועכשיו, בשעה טובה שחזרו משם, ובנו שלם, קיבל אברהם את הבשׂורה המרה מכל ששׂרה אשתו האהובה, נפטרה בטרם עת. אחרי שהוא קנה בכסף מלא את מקום קבורתה, היה צפוי שהוא ירגיש ממש לבד.

"גר בארץ נכריה".

היהודי היחיד בעירו, ובעצם – בארצו. חברים רבים לא היו לו. מצבו קצת מעורער. אולי כדאי לבנות חומה סביב ביתו כדי להגן על עצמו.

אך, הוא לא כזה. אדרבא! ביתו, הפתוח לארבע רוחות השמיים, נשאר פתוח. לא מלחמות הרתיעו אותו, ולא חוסר קרובי משפחה. הוא לא בנה לא חומה, ולא גדר. **היתה עליו רק דאגה אחת: לבנות משפחה יהודית**. "ויאמר אברהם אל עבדו... שׂים נא את ידך תחת ירכי. ואשביעך בה' אלוקי השמיים ואלוקי הארץ אשר לא תקח אשה לבני מבנות הכנעני אשר אנוכי יושב בקרבו. כי אל ארצי ואל מולדתי תלך ולקחת אשה לבני ליצחק."

[בראשית כ"ד 2-4] 'מעשׂה אבות – סימן לבנים.' כדי לבנות אומה חזקה, יהודית ודמוקראטית, צריכים לבנות יחידות חזקות, משפחות יהודיות.

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננֶה עד עולם סלה."[תהלים מ"ח 9]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל